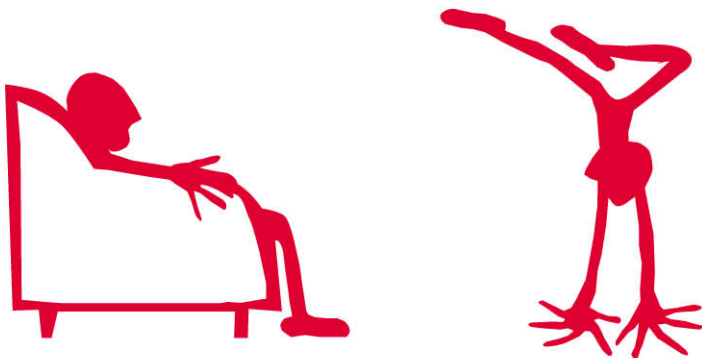

OBJECTIUS

Les preferències i els gustos dels catalans i catalanes són diversos i responen a sensibilitats diferents. Com a tot arreu. Que això o allò agradi o no depèn de com se senti cadascú. Això no obstant, i sense voler fer ara cap exercici de sociologia, no és pas menys cert que la societat catalana coincideix en algunes afecions i interessos que potser val la pena conèixer...

PENSA QUE...

- ▶ Aquesta és l'última fitxa, i pot ser bo fer un repàs de totes les coses que s'han anat tractant.
- ▶ Una informació igualment interessant és saber si la percepció que ara té de Catalunya és la mateixa que tenia quan va arribar o si ha canviat en alguns aspectes.

Ens agrada tocar

En comparació amb altres pobles del món, i igual que altres països del Mediterrani, a Catalunya tendim a ser molt *tocadors*. En parlar amb la gent sovint fem servir molt el llenguatge del cos, i toquem... Una mà a al braç, un copet a l'esquena... Abans d'arribar a conclusions equivocades (o a fer-se falses esperances), convé doncs saber que aquest és el tarannà de molts joves universitaris (amb les excepcions corresponents), i que més enllà de ser un recurs comunicatiu més no té cap altre significat. O sí... Però això ja són figures d'un altre paner.

Ens agrada l'esport

Catalunya és un país força esportiu, i es fa estrany de trobar un jove que no practiqui algun tipus d'esport, tot i que, alerta!, també n'hi ha. El futbol i el bàsquet són els més populars (el primer, sobretot entre els nois), però el tennis i la natació també compten amb força adeptes. A l'hivern, qui hi arriba econòmicament i en sap esquia als Pirineus. I a l'estiu cada cop hi ha més gent que fa esports d'aventura. Amb tanta activitat, tampoc no és estrany que alguns

equips o esportistes catalans, com en Josep Guardiola, la Penya o el Barça, siguin coneguts fora del nostre territori.

No ens agrada pagar

Que a ningú li agradi pagar és la cosa més normal del món, però la veritat és que a Catalunya hi tenim una certa tirada —per això ens diuen *garrepes*. Per exemple, quan sortim, en lloc de pagar una ronda per a tothom, que és el que se sol fer en la majoria de països centreeuropeus, cadascú paga la seva. Hi ha algunes excepcions a aquesta regla (quan se celebra un aniversari o un sant; quan es vol tornar un favor; quan un o una ja no sap el que es fa...), però és bo saber que en general, i també amb tantes excepcions com calgui, aquest és el rol, i de manera especial entre els joves universitaris, que acostumen a anar bastant justos. I 1000 pessetes, què carai!, són 1000 pessetes! Amb tot, val a dir que hi ha altres pobles europeus amb més mala fama que no els catalans. En anglès hi ha l'expressió *Dutch treat*, que és quan cadascú es paga la seva consumició.

Ens agrada el seny i la rauxa

Diuen que això, aquest equilibri entre el seny i la rauxa, és un dels trets que més bé ens defineix. Passar-ho bé, sí, tant com es pugui, però sense perdre el cap ni llençar la casa per la finestra. Molt català, sí senyor!

Ens agrada la muntanya i la platja

La geografia catalana, amb moltes zones muntanyoses al llarg de tot el litoral i prelitoral i al nord del país, ha afavorit una gran aflluència de gent a la muntanya durant els caps de setmana i en les festes, ponts o vacances per fer-hi activitats diverses: excursionisme, esports d'aventura, càmping, turisme rural, buscar bolets... De la mateixa manera, i per raons semblants, la Costa Brava i la Costa Daurada també presenten molts al·licients, i any rere any hi ha moltes famílies, parelles i amics que hi van.

Ens agrada ser solidaris

A Catalunya som solidaris —de causes no en falten: la fam i els desequilibris econòmics al món, l'ecologia, les nacions en conflicte, les persones discapacitades, la llengua—, i sovint ho hem manifestat amb campanyes i actes de tota mena. Les nombroses organitzacions no governamentals i projectes engegats que tenim no són sinó una mostra d'aquest caràcter solidari.

Opinions

Quan fas un viatge a un país, sovint tens la necessitat d'expressar l'efecte que et causa i fins a quin punt t'agrada o et desagrada. Tothom és ben lliure de dir el que pensa però quan no ets a casa, és important suavitzar les impressions i deixar ben clar que només es tracta d'una opinió, especialment si són negatives. La fórmula *Trobo que...* ('I think (that)...', 'Ich glaube, daß...') és una de les més apropiades per a aquestes situacions.

QUÈ PODEM FER?

Com que ja us coneixeu els gustos i les preferències, el nostre suggeriment aquest cop és que feu el que us vingui més de gust.